

Hajnówka, dnia 15 marca 2019 roku

Szanowny Pan

Zbigniew Ziobro

Minister Sprawiedliwości

Prokurator Generalny

Al. Ujazdowskie 11

00-950 Warszawa

Zawiadamiający:

Spółeczny Ruch Obrony Puszczy Białowieskiej:

**ZAWIADOMIENIE O UZASADNIONYM PODEJRZENIU POPEŁNIENIA
PRZESTĘPSTWA**

Działając w imieniu własnym, na podstawie art. 304 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm. dalej jako k.p.k.) składamy zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez osoby o nieustalonej tożsamości polegające na spowodowaniu zniszczeń w świecie roślinnym w wielkich rozmiarach na obszarze PLC20004 objętym programem Natura 2000

tj. o czyn z art. 181 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. nr 88 poz. 553, ze zm., dalej jako k.k.)

oraz o czyn z art. 181 § 2 k.k.

Składając zawiadomienie wnosimy o:

- wszczęcie postępowania przygotowawczego w sprawie,

- przeprowadzenie dowodu z przesłuchania **Ministra Środowiska Pana Henryka Kowalczyka** (wezwanie na adres Ministerstwa Środowiska- ul. Wawelska 52/54, 00-922 Warszawa)
- przeprowadzenie dowodu z przesłuchania Komisarza ds. Środowiska, Gospodarki Morskiej i Rybołówstwa Unii Europejskiej **Karmenu Vella** (wezwanie na adres Rue de la Loi / Wetstraat 1049 Bruksela Belgia)

- na okoliczność tożsamości osób odpowiedzialnych za popełnienie przestępstwa.

Uzasadnienie

Stan faktyczny

W roku 2012 ze względów ideologicznych, z pogwałceniem prawa UE w zakresie Natury 2000, drastycznie zmieniono sposób użytkowania w nadleśnictwach gospodarczych Puszczy Białowieskiej. Efektem tej decyzji było lawinowe zamieranie starzejących się jednowiekowych, sadzonych w przeszłości, drzewostanów a w ślad za tym zanik i degradacja tysięcy hektarów chronionych siedlisk i zanik występowania gatunków ważnych dla Unii Europejskiej. Zaprzestanie działań naprawczych w Puszczy Białowieskiej to dalszy proces degradacji siedlisk i zaniku gatunków. Pełna dokumentacja strat przyrodniczych jest dostępna na stronach internetowych Generalnej Dyrekcji Lasów Państwowych, Ministerstwa Środowiska i Stowarzyszenia na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju Polski.

Wyrażając głęboką dezaprobatę dla działań Ministerstwa Środowiska związanych z zaprzestaniem działań naprawczych rozpoczętych w roku 2017 a dotyczących ochrony integralności obszarów ptasiego (OSO) i siedliskowego (OZW) PLC200004 „Puszcza Białowieska” uważamy, że konieczne jest zbadanie sprawy pod kątem odpowiedzialności karnej osób odpowiedzialnych za ten stan rzeczy. Nasze obawy potwierdził wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 17 kwietnia 2018 roku wykazujący, że najważniejszą

sprawą dla funkcjonowania sieci Natura 2000 jest integralność obszaru PLC200004 Puszcza Białowieska według stanu na rok 2008 a więc z roku włączenia do sieci Natura 2000. Według inwentaryzacji przeprowadzonej przez PGL Lasy państwowe integralność ta została bardzo mocno zakłócona w roku 2016 kiedy to wykazano zanik około 3tys hektarów siedlisk w porównaniu z rokiem 2008. Z docierających informacji w roku 2018 na terenie Puszczy zaprzestano jakichkolwiek działań naprawczych a proces dezintegracji obszaru Natura 2000 narasta lawinowo. O istniejącej sytuacji był i jest na bieżąco informowany Komisarz ds. środowiska, gospodarki morskiej i rybołówstwa Unii Europejskiej Pan Karmenu Vella. W istniejącej sytuacji dalszego pogorszenia się integralności obszaru Natura 2000 z roku 2008 upoważnia również do wniosku do Prokuratora Generalnego w sprawie podejrzenia możliwości popełnienia przestępstwa przez Komisarza Karmenu Weila polegającego na świadomym tolerowaniu celowego niszczenia integralności obszaru Natura 2000 PLC00002 Puszcza Białowieska.

Stan prawny

Przestępstwo z art. 181 § 2 k.k. ma charakter materialny, a jego skutkiem jest istotna szkoda powstała w wyniku zniszczenia lub uszkodzenia roślin lub zwierząt. Mając na uwadze dobra chronione, istotność szkody należy oceniać według kryteriów przyrodniczych. Dlatego może o niej przesądzić rozległość zniszczeń lub uszkodzeń, ale i właściwości lub niska liczebność gatunku, którego przedstawiciel doznał uszczerbku, lub **unikalność chronionego terenu** (zob. *W. Radecki*, Przestępstwa przeciwko środowisku, s. 75; *P. Nalewajko*, w: *Królikowski, Zawłocki* (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. 1, 2017, s. 502).

Za miejsce przestępstwa z art. 181 § 2 KK należy uznać te formy ochrony przyrody, których rozległość pozwala na nazwanie ich terenem w znaczeniu potocznym, czyli: parki narodowe, rezerваты przyrody, parki krajobrazowe, obszary chronionego krajobrazu, **obszary Natura 2000**, użytki ekologiczne i zespoły przyrodniczo-krajobrazowe, a w niektórych przypadkach także pomniki przyrody i stanowiska dokumentacyjne (zob. *W. Radecki*, w: *Wąsek, Zawłocki* (red.), Kodeks karny, t. 1, 2010, s. 757–759). Przepisy obowiązujące na wymienionych terenach określone są w art. 15, 17, 24, 33, 45OchrPrzyrU, a ponadto w aktach prawnych o

utworzeniu większości z nich. Zasadne wydaje się też stosowanie art. 181 § 2 KK do odpowiednio rozległych miejsc chronionych na podstawie innych przepisów, np. ogrodów botanicznych i zoologicznych, o których mowa w art. 65 OchrPrzyrU (zob. *W. Radecki*, *Przestępstwa przeciwko środowisku*, s. 74–75; *G. Bogdan*, w: *Zoll, Wróbel* (red.), *Kodeks karny. Część szczególna*, t. 2, cz. I, 2017, s. 539).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowego stanu faktycznego zasadne i konieczne jest wszczęcie postępowania karnego, wykrycie i pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sprawców.